

Met twee voor een meer diverse klas

Proefproject schakelt leerkrachten uit het buitengewoon onderwijs in gewone scholen in

- ▶ Er was en is twijfel of scholen de draagkracht hebben om het M-decreet uit te voeren
- ▶ Expertise uit het buitengewoon onderwijs kan helpen
- ▶ Katholiek onderwijs test systeem met twee leerkrachten in de klas

Jozefien VAN HUFFEL

Sinds 1 september 2015 is in Vlaanderen het M-decreet van kracht. Dat zet in op een meer inclusief onderwijs, waarin kinderen en jongeren met bijzondere zorgnoden zoveel mogelijk in reguliere scholen terecht kunnen. Bij de voorstelling van het decreet stelden de onderwijsvakbonden zich de vraag of de scholen er wel klaar voor waren en ook leerkrachten vroegen zich af of hun job draaglijk zou blijven met een nog meer diverse groep leerlingen in de klas. „Die onzekerheid leeft nog”, weet logopediste Els De Bolle. „In de school waar ik nu werk, kwamen de kleuterleidsters onlangs terug met het gevoel dat ze nu alles moeten kunnen. Ze zijn toch geen kinesist of ergotherapeut, hebben toch geen ervaring in het buitengewoon onderwijs?”

Leerkrachten in het gewoon basisonderwijs sterker maken met expertise uit het buitengewoon onderwijs, dat is precies de bedoeling van de proefprojecten waarin De Bolle en 180 anderen dit jaar werken. Vanuit dertig scholen voor buitengewoon onderwijs zijn ze uitgestuurd naar

driehonderd andere scholen. Het M-decreet is immers geen besparingsplan, zo benadrukte de Vlaamse Regering bij de lancering. Met de middelen die vrijkomen wanneer het buitengewoon onderwijs minder leerlingen telt, worden leerkrachten, logopedisten en anderen elders ingezet.

Katholiek Onderwijs Vlaanderen kiest daarbij voor een systeem van co-teaching. Een co-leerkracht uit het buitengewoon onderwijs werkt voltijds mee in een enkele klas of deeltijds in twee klassen. „Het is niet de bedoeling dat de ene leerkracht altijd standaardlessen geeft en de andere die vertaalt naar de kinderen met bijzondere noden”, zegt Shana Verdonck, die in het proefproject zit vanuit de *Heilig Hartschool* in Oostende. „Wij bereiden samen voor en proberen in te schatten welke leerlingen het waar moeilijk mee zullen hebben”, vult Anneleen Moors aan, via de *Sint-Martinusschool* in Genk betrokken bij het project.

„Je gaat vlot over tot actie met twee, vindt sneller de weg naar een oplossing”

„Uiteraard loopt het soms anders dan we verwachten, maar dan hebben we de luxe om de klas even in twee te kunnen splitsen. Co-teaching komt alle leerlingen ten goede, niet alleen de groep met bijzondere noden.”

De uitgezonden leerkrachten ervaren dat ze vanuit hun expertise wel degelijk iets kunnen bijdragen. „Wij vullen een klasgerichte manier van denken aan met een kindgerichte. We vangen soms sneller signalen op die wijzen op bepaalde problemen”,

meent Kimberly De Schutter. Els De Bolle, net als De Schutter verbonden aan basisschool *Don Bosco* in Aalst: „Als een bepaalde problematiek opduikt, kennen wij vaak al methodes om ermee om te gaan. We vinden misschien ook sneller de weg naar de juiste informatie en literatuur.”

„Het is echter ook gewoon een voordeel om met twee te zijn. Samen ga je vlotter tot actie over als je iets vaststelt in de klas. Je vindt sneller de weg van probleem naar oplossing”, zegt Anke De Bondt, ook bij het team in Aalst. „Het prikkelt de creativiteit”, vindt Els De Bolle. „Ook ik leer enorm veel dit jaar. Ook over communicatie, want dat is noodzakelijk om iets van co-teaching te maken.”

Over anderhalve maand eindigt het schooljaar. Wellicht worden de proefprojecten in september uitgebreid, waarbij de kans bestaat dat de co-teachers op een andere plek terecht komen. Hebben ze het gevoel dat er van hun werk dit jaar iets zal achterblijven? „Als je een schooljaar lang op een bepaalde manier denkt en kijkt, stop je daar niet zomaar mee”, zegt De Bolle. „Stilaan komen ook andere leerkrachten in de school voorzichtig vragen of ze materialen die ik meebracht, ook mogen gebruiken.” „Ik werk samen met het zorgteam van de school. De zorgleerkrachten experimenteerden ook al met co-teaching”, zegt Anke De Bondt. Els De Bolle: „Scholen die zich anders gaan organiseren, dat is de toekomst. Anders zullen te veel leerkrachten het moeilijk krijgen om zich staande te houden.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Co-teaching in *De margriet*, basisschool in het Oost-Vlaamse Baardgem. © Frank Bahn Müller

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Priesterambt

„Hij spreekt niet vaak, maar als hij spreekt, heeft hij iets te vertellen. Aartsbisschop Jozef De Kesel brak onlangs in een interview in *De Zondag* een lans voor de priesterwijding van gehuwde mannen, naar het voorbeeld van de oosterse katholieke Kerk. Daarmee plaatste hij een onderwerp op de kaart dat duidelijk ook leeft onder de lezers van *KERK & leven*.”

„Moet het verplichte celibaat voor priesters behouden blijven?”, vroegen we op 6 april op onze opiniepagina. Een voor- en tegenstander – beiden priester – kwamen aan het woord. Daarna volgden veel meer lezersbrieven dan we konden publiceren. De tegenstanders van het verplichte celibaat waren ruim in de meerderheid. Op 27 april volgde een interview met David Nas, een gehuwde Chaldeeus-katholiek die in Leuven een priesteropleiding volgt. Ook dat leidde tot heel wat lezersbrieven waarin werd gesteld dat onze Kerk dat model moet volgen.

Het verplichte celibaat in de katholieke Kerk kent een lange geschiedenis van vallen en opstaan. Het duikt voor het eerst op in het jaar 306. Van een algemeen verplicht celibaat was echter nog geen sprake. In de vijfde en zesde eeuw worden de regels aangescherpt, maar nog eeuwenlang blijft de verplichting omstreden en niet algemeen aanvaard. Pas op het Concilie van Trente (1545-1563) wordt de verplichting echt algemeen. Na het Tweede Vaticaans Concilie (1962-1965) hoopten echter veel seminaristen en priesters dat het verplichte celibaat snel zou sneuvelen.

Laten we een kat een kat noemen: er zijn heel wat priesters die het celibaat in de feiten niet respecteren. De Kerk laat dat al decennia oogluikend toe. Een gezonde situatie is dat niet. Ofwel vindt men het celibaat cruciaal en moet het worden gerespecteerd, ofwel is het de hoogste tijd om priesters de kans te geven in alle openheid een duurzame liefdesrelatie te hebben, iets waarnaar velen verlangen. De tweede optie is de meest wijze en duurzame. Voor veel priesters is het celibaat een kerker waarin hun verlangen naar geluk gevangen zit.

Het debat wordt ook gelinkt aan het schrijnende priestertekort waarmee de Kerk in dit deel van de wereld kampt. De huidige schaalvergroting van de parochies is misschien noodzakelijk, maar ruim onvoldoende. Het priestertekort blijft nijpend en vele priesters hollen binnen hun nieuwe pastorale eenheid van hot naar her. Dat leidt tot frustraties bij priesters en gelovigen.

Niemand mag verwachten dat het priestertekort verdwijnt als gehuwde priester mogen worden. Het staat echter als een paal boven water dat heel wat mannen die een pastorale opleiding volgden of tot diaken werden gewijd, perfect in staat zouden zijn een priesterrol op zich te nemen. Velen zouden daar ook toe bereid zijn.

Geldt dat enkel voor mannen? Natuurlijk niet. Dat vrouwen nog steeds worden uitgesloten van het priesterambt, valt niet langer te verantwoorden. Pogingen tot theologische onderbouw van het exclusief mannelijke priesterschap rammelen aan alle kanten en overtuigen de overgrote meerderheid van de gelovigen niet langer. Als vrouwen tweeduizend jaar geleden geen priester konden worden, was dat om cultuur-historische redenen. Dat de Kerk vandaag vrouwen als tweederangsgelovigen blijft behandelen, is niet enkel betreuzwaardig, het is onrechtvaardig en niet langer aanvaardbaar. Vrouwen houden in de praktijk onze parochies draaiende. Welke kerkleider wil voor hen zijn nek uitsteken?

De invulling van het priesterschap is in het algemeen aan een grondige evaluatie toe. De tijd dat de Kerk in heel Vlaanderen toptalenten kon aantrekken, is helaas lang voorbij. De spoeling wordt erg dun. De kwaliteit is niet altijd verzekerd. Het wordt steeds moeilijker om aan gelovigen uit te leggen dat bepaalde taken en functies voorbehouden blijven voor een steeds kleinere groep gewijden. Als de Kerk haar leden wil overtuigen, moet het debat over het priesterschap dringend diepgaand en zonder taboes worden gevoerd. 99

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be